

אוניברסיטת בר-אילן
הפקולטה למשפטים
דיני עונשין 2-104-99
מועד א', תשפ"א
פרופ' הדר דנציג-רוזנברג

הוראות לבוחנים ולבחנות:

משך הבדיקה – **2.5 שעות**. תכנו בהתאם את הזמן.

הבדיקה בחומר **סגור**. מאושר שימוש בחוק העונשין בקובלץ מודפס ללא הערות או סימוניים.
ענו באופן ענייני ומדויק, ושימו לב למוגבלת המקום. חריגה מהמקום תגרור הפטחת ציון.
רק מי שקיבל אישור ממדור תמייה והנגשה, והציג זאת מול המרצה, רשאי להשתמש באפשרות סריקת התשובות.

בהצלחה!

שאלה ראשונה (70 נק', עד 2100 מילימ')

מאור הוא עבריין צעיר וחסר רחמים העומד בראש ארגון פשיעה מקומי, שאינו מהסס לפגוע למי שצעריך ואיש אינו מעז לעמוד מולו. ארגון הפשע של מאור משליט טרור על תושבי העיר, אף המשטרה המקומית נרתעת מאנשיו ומאפשרת להם לעשות כל העולה על רוחם.

בתגובה למספר אירועים של זריקת רימונים לבתי שטרים ואיומים עליהם ועל בני משפחותיהם, ולאחר שנתקלו באטיימות מצד מפקדיהם המיאשים, החליטו **צחי וראובן**, שני קציני בילוש מצטיינים במשטרה המקומית, להתנקם בארגון הפשע של מאור, שלטונתם היה אחראי לאירועים האחרונים. לצורך כך, הכינו מטען חבלה שיוצג למכוון המרצדים של מאור ויופעל מרוחק ברגע התנועת מנוע הרכב "כדי לגרום לו חבלה חמורה וללמוד אותו לקח כהוגן".

השנים ניסו לברר את שגרת חייו וזמן נסיעותיו של מאור, אך שלא קיבלו גישה לוחמרי המודיעין المسؤولים של המשטרה, יצרו עם קשר עם **Յואב**, שעבד כרכז מודיעין צעיר במשטרה. **צחי וראובן** איימו על **Յואב**, שאם לא ימסור להם את המידע המוסוג שהוא בידי המשטרה בנוגע ליעדי הנסיעות של מאור ולוחות הזמנים, הם "ידאגו" לכך שיואב יאבוט את עבודתו החדשה.

Յואב ההמון התלבט האם להיכנע לאיום, אך לבסוף הניח שאין כל מניעה להעביר את המידע על נסיעותיו של מאור, שכן העיר כי מAMILIA **צחי וראובן** אינם מסוגלים לבצע בלבד את פעולה הנוקם לפני מאור, ואף מצפונם לא אפשר זאת. יומיים לאחר השיחה עם **צחי וראובן**, הוא ניצל את אחד הרוגים בהם יצא מפקדו להפסקה, ולאחר חיפוש במאגרי המידע المسؤولים, מצא את מבוקשו והעתיק לפתקית את מועדי הנסיעות הצפויים. **Յואב** העביר **צחי וראובן** את הפתקית, בה נכתב כי מאור צפוי לעלות מחר לקשרו של הצדיק רבי יוסף קדמוניים, כדי שנוהג לעשות זאת מדי חדש בחודשו בעשوت הערב המאוחרות. בעקבות המידע שהתקבל, מיהרו **צחי וראובן** לשבץ את שמותיהם במשמרת הלילה שלמחרת, לפטROL הקבוע סבב קברות הצדיקים באזר, לצורך ביצוע ההתקנות במאור בגין מפריע. כדי לחסוך התקנות ביום הביצוע עצמו, ארזו **צחי וראובן** את מטען החבלה והחביאו אותו ברכב של **צחי**, שעימיו התוכנו לנסוע למחמתו לקשרו של הצדיק בשעה המועדת.

משהbian **Յואב** כי **צחי וראובן** רציניים בכונתם לנוקם במאור ולפגוע בו, הוא חש נקיפות מצפון קשות. **Յואב** מיהר להודיע על פעולה הנוקם למפקד התחנה. כדי שלא לחתת סיוכנים מיותרים, ערך מפקד התחנה שינויים בשיבוצי המשמרות והעביר את **צחי וראובן** לפטROL בשעות הבוקר, וכך למעשה, גרם להם להבין שתוכניתם נשפה. בלית ברירה הבינו השניים כי עליהם לסתות מהתוכנית. בד בבד, התרבר בדיעבד כי בטעות **Յואב** לא העתיק את מועדי הנסיעות של מאור, אלא דווקא מידע מידי בלתי מסווג וחסר חשיבות של המועדים בהם תכנן אחד מאנשי המודיעין בתחנה לצאת לחופשה (מועדי החופשות הופיעו באתר שהיה נגיש לכל שוטרי משטרת ישראל).

שאלה מס' 1.1 (30 נק')

doneo באחריות הפלילית של **צחי וראובן** לעבירה לפי סעיף 380, על נגזרותיה. הniovo כי לא חל סיג לאחריות הפלילית על מי מהם. (30 נק', עד 900 מילימ')

תשובה

ונתח את המרכיבים:

התוקף-התנהגות

חברו-נסיבת

וגורם לו בכך חבלה של ממש-תוכאה (כאשר חבלה של ממש היא גם נסיבה)

מדובר בעבירה תוצאתית, צхи וראובן לא השlimו אתה עבריה וכן אנתח את אחוריותם לעבירות נסיוں מבצעים בצוותא

יס"ע:

התוקף- צхи וראובן ניסו להפעיל כוח פיזי על מאור בדרך של הטמנת מטען חבלה, לו היו עושים זאת, התנהגותם הייתה עולה כדי תקיפה כהגדרתה ב378, היו ו הם לא השlimו את הרכיב ההתנהגותי, נראה שהם לא ביצעו את כל הרכיב ההתנהגותי והנסיו שלהם אינו מושלם, נבדוק אם התנהגותם נכנסת למתחם הנסיון או שהוא מדובר בהכנה:

(ראוי כאן לציין שמדובר בנסיון שאין צlich' עובדתית שכן המידע שהעביר להם יואב לגבי מועד הגעתו של מאור היה שגוי, עם זאת מדובר רק בחומר צלחות עובדתית שכן הם טעו בעבודות המקירה ולא הייתה להם טעות משפטית. דין נסיון צlich' הוא ככל נסיון צlich'(ס26))

מבחן המעשה האחרון: ניכנס לנסיון רק כאשר המבצע עשה את כל הפעולות הדרשות ממנו לפני הפעולה הסופית שגורמת לעבירה המשולמת-עלינו צחיראוון לא ביצעו את כל הפעולות הנדרשות מהם, הם לא הגיעו למוכנותו של יואב והניחו עליה את המטען, הם לא לחזו על הcptor שגורם להתפוצצתו, מבחן זה לא נקלט בפסקה ולכן נבדק לפי עוד מבחנים

מבחן הקרבה(האנגלי)- בודקים עד כמה המיעשים היו קרובים מבחינה אינטואיטיבית ומומתית לעבירה המשולמת(gor אריה משכלה באמץ מבחן של זמן ומקום)- לא בטוח שהם היו קרובים מספיק לביצוע העבירה המשולמת-הם לא שbowו בשעות הנכונות למשמרת ואפיו לא הגיעו לקרבה פיזית מספקת שתאפשר להם לקרוב אליו את המטען

צבחן-הקרבה (הגרמני) לפי מבחן זה בודקים עד כמה ההתנהגות קרובות להתנהגות האופיינית לביצוע עבירה-נראה שכאן ההתנהגות שלהם ניכנת למתחם הנסיון, צחיראוון הוציאו במתען, בררו מראש על תוכניותו של הקורבן ובנו תוכנית ממשית לkrarat ההתקשרות-התנהגות זו מאוד אופיינית להתנהגות של תקיפה

מבחן החד משמעות: (ברט אילם של פלר) ברגע שהנאים מגלה באופן חד משמעי את כוונתו הוא נכנס למתחם הנסיון- עוד בקנויות מטען הנפץ ואפיו בשיחתם "נגרים לו חבלה חמורה וננקום בו" ניתן להבין באופן חד משמעי שברצונם לתקן את מאור ולחבלו בו חבלה של ממש(לא רק חבלה כי אם חבלה חמורה!)

מבחן הצעד האפקטיבי: כאשר המעשה מהו חיליה בשרשת שבאופן טבעי מוביל להשלמת העניין-נדרוך העניין מובן מכל המעשים שלהם, השגת המטען, ברור השעות והמיקום ע"י איזומים על יואב, השתבצות למשמרת, העמסת המטען על הרכב של צח-כל אלה גורמים לכך שבאופן טבעי הם היו מגיעים לכדי מימוש מיזמתם

על פי המבחנים הללו ניתן להגיד שמעשייהם של צחיראוון אינם הכוונתיים בלבד והם ניכנים למתחם הנסיון!

תוכאה- כאמור צхи וראובן לא גרמו לאיוואר להיחבל, אך לא מתקיים קשר עובדתי, עם זאת היהות והוכחנו את הכוונה למתחם הנסיון מבחינה התנהגותית אין נפקא מינה לכך שהתוכאה לא הושגה מחמת תנאים שלא היה תלויים בצחיראוון, ולכן ממשר לנתח בהתחשב בנסיון.

יס"נ

כלפי העבירה עצמה:

הכרתי- העבירה שותקת, נדרשת מחשבה פלילת.

מודעות: (בנסיון אפשר גם הכרה מוטעית)

להתנהגות-צחיראוון מודעים לפועלותיהם שנושאים אופי התקפי (נסיון להטמין מטען חבלה)

לנסיבות-צחיראוון מודעים לכך שייאב הוא בגדר "חברו" ומודעים למשמעות של חבלה ממשית

לאפשרות התרחשות תוכאה- יש הכרה מוטעית בוגרעה יכולת התוכאה להתרחש, הם לא יודעים שהנסיון בלתי צlich', אך כפי שדימו את הדברים הם בהחלט היו מודעים לכך שסבירות למשמרת והנחת המטען במכונית כמתוכנן-תגרום לחבלתו של מאור

יס"נ חפצי לעניין התוכאה- מדובר בעבירה שותקת ומכאן שמספיקה קלות דעת לכל הפחות, בענייננו יש פה כוונה של ממש לגרום לתוכאה("נחבול ונתנקם בו") אך קל וחומר שגם קלות דעת

ובנסיון-יס"נ של מטרה לעבור את העבירה המשולמת-ברור מהעובדות שכל כוונתם ורצונם היה להתנקם ביואב ע"י תקיפתו בחומר נפץ ורימת חבלה ממשית, אין צורך לדון בהלכת הצפויות

אין צורך שכל אחד מבוצעים יעשה את כל הפעולות לבדו, צחיראוון החליטו ביחד, וביצעו יחד את כל הפעולות הנדרשות מהם כחלק מהרכיב ההתנהוגותי של העבירה

יס"נ

היס"נ הנדרש כלפי העבירה עצמה-ראה הדיון לעיל

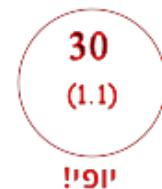
מודעות כלפי הפעולה בצוותא-צחי וראובן מビינים שהם יחד מנסים לתקן את מאור על ידי תכנון וביצוע משותף, כל אחד מודע לחולקו ולחלקו של השני ויש ביניהם שיתוף פעולה מלא

לענין פטור לגבי חריטה(ס28) לא נראה שיימוד להם כיוון שלא מילאו את כל התנאים:

הפסקה מתוך חוץ נפוץ בלבד- הם לא הפסיקו מהפץ נפשם אלא כי הבינו שנתפסו

מתוך חריטה - לא הייתה חריטה מוסרית(מצארווה) וגם לא חריטה תועלתנית(נחוותן ופלוני), אם זה היה תלוי בהם הם היו ממשיכים

לא היה מעשה שנדרש-לא תרמו תרומה של ממש למניעת התוצאות ולא חלמו מעשייה המעשה מרצונם

שאלה מס' 1.2 (10 נק')

דומו באחריותו של יואב לעבירה לפי סעיף 380 על נגזרותיה. (10 נק', עד 250 מילים)

תשובה

ראשית: ניתן לראות בברור שיואב נמצא במעמד של מסיע ולא מבצע בצוותא- יואב נמצא בחלק החיצוני של העבירה, הוא עקייף ומשני, הוא לא תכנן, אין לו שליטה, ואף שמעיו היו יכולים להיות חיוניים לצורך ביצוע לו היה מסר מידע מהימן, עדין הם עבריה הם עדין בוגדר הכנה בלבד-ברור פרטם מקדים ללא נוכחות או ביצוע בפועל.

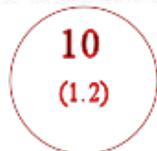
*היא מרחיבת יותר על המבחנים להבחנה אבל מפת חוסר במילימ אוויתו

למעשה יואב הוא לא ממש מסיע אלא ביצע רק "נסיין לסיע" שאינו עניין

1. מעשה לפני או תוך כדי העבירה-מסירת המידע הטענה לפניו ביצוע העבירה בידי צחירואבן

2. עשיית מעשה פיזי או רוחני המאפשר או מקל את הביצוע-יואב מסר להם את הפרטים לגבי מיקומו של יואב והשעות, למרות שהמידע לא סייע להם בפועל כי היה מוטעה, זה לא משנה לעניין הסיוע ודין בכך שלמעשה יש פוטנציאל לסייע-לא בטוח שמסירת מידע מוטעה יכולה לסייע, אולי היה עידוד רוחני, אבל בלי מידע קונקרטי-שנמסר גם העידוד הרוחני לא היה תורם, אי אפשר להאשים בנסיין לסיע אך אם נמצא הנחה שלמסירת המידע כן יש פוטנציאל לסייע על אף שהוא מוטה אז אפשר להאשים בגין סייע.

אם יואב הוא מסיע אך ניתן להגיד שיש לא מתקיים כיון שלא היה במעשה שלו פוטנציאל לסייע, ועל נסיין לסיע לא ניתן להפليل

במידה ונקבע שלמעשה כן יש פוטנציאל לסייע

כעת הניחו כי המידע שמסר יואב לצחי ולראובן אכן היה מידע מסווג שהיה בידי המשטרה בגין לעדי הנסיעות של מאור ולחותות הזמן (כלומר, הניחו כי יואב לא טעה, וכן העתיק נכון את מועד ומיקום הנסיעות של מאור).

האם תשתנה תשובתכם לטעיף 2.1? דומו ונמקו. כמו כן, דומו גם בנסיבות הגנה אפשריות של יואב, ככל שישכן.

(30 נק', עד 950 מילימ')

תשובה

לגביו צחיראובן-אפשר להרשיע על נסיעון צליח מבחינה עובדתית, הניחות יהיה זהה לנקודת הרាសון שעשינו. לגביו יואב-ניתן לראות בו כמס'ע לנסיעון ומשכך אבחן את התקי"מותו היס"ע והנפשי ביואב כמס'ע יסודות הסיווע לפי סע' 31:

עובדתי:

עשית מעשה פיזי או רוחני המאפשר או מקל את הביצוע-יאוב מסר לצחיראובן את הפרטים לגבי מיקומו של יואב והשעות, זהה מעשה ש מבחינה פיזית בהחולט יכול היה לסייע להם להשלים את העבירה

לפניהם או במהלך העבירה-מסירת המידע הייתה לפני ביצוע העבירה או תוך כדי ביצוע עבירות הנסיעון(תלו) מਮתי נגידו את הכניסה של צחיראובן לתוך הכניסה לנסיעון, בכל מקרה אין ספק שלא מדובר בתרומה שנעשתה שלא לפני או במהלך ביצוע העבירה)

יס"נ(פלונית)

1. מודעות לפרטי העבירה העיקריות על כל יסודותיה:

להתנחות- יואב היה מודע לכך שצחיראובן מתכוון לתקוף את מאור, או לכל הפחות עצם עיניהם לכך(20ג1)- הוא חשב שהם עושים מעשה אסור- הם צריכים ואינם עליו למסור, הוא יודע שהם שונאים את מאור(שםו ידוע לשם בקרבת השוטרים) ורוצחים ברעטה, אך בגלל חשש לקריירה שלו, הוא נמנע מלברר כאשר עלויות הבিור היו אפסיות-לחולוטין היה יכול לדודו עליהם למפקד שלו ולהוביל אותם לשימושו ומתחור כך לברור החשד, הואלקח סיכון בלתי סביר שהתקיפה תתרחש בעבור אינטרס כלכלי ושולוי שלו

לנסיבות- מבין שיואב הוא אדם וمبין את המשמעות של חבלה חמורה, שיעשויה להיגרם עקב התקיפה

לאפשרות גרים התוצאה- יואב היה מודע לכך שאם תבוצע פעולה של התקיפה(גם אם לא ידע לחולוטין איך היא תהיה) התוצאה יכולה להיות תוצאה של נזק גופו קלשו כהגדתו בחבלה בס' 378

2. מודעות לעצם היסוע+כוכונה לטע"מ: יואב יגיד שהוא לא היה מודע לכך שהמידע יסייע להם כיוון שלא האמין שהם באמת מסוגלים לבצע מעשה נוראה שכזה, וכמוהן שגם לא התקoon לכך. לעניין המודעות ניתן להגיד שהוא עצם עיניהם(ראה הדיוון לעיל), ועל עניין הכוונה ניתן להשתמש בתקף הנסיבות(20ב) ולהגיד שהוא צפה בקרבה כמעט ודאית שמסירת מידע לעבוי מיקום של הקורבן תסייע להם להגעה אליו ולתקוף אותו, מדובר בעבירה תוצאותית זו און שאלה לגבי החלטת כל הנסיבות. אם יוכח שהוא באמת לא צפה שהסיווע שלו יסייע בغال- אז לא ניתן להגיד שהוא התקoon לטע"מ.

יאוב יכול לנסות להגיד שחל סיג הכוורת

מעשה שניצטווה לעשותו-צחיראובן ציו עליו למסור להם את המידע

תוך أيام-אים לפגוע בעבודה של יואב

שנשקרה ממנה סכנה מוחשית-לא בטוח שהאים הוא ככ מוחשי אمنם צחיראובן הם שוטרים ותייקים אך יואב היה צריך להבין שאין להם באמת כוח ממשי לפטר אותו, בין היתר גם מכיוון שיש לו עליהם יתרון(הוא יכול להוביל לפיטורים אם יחשוף את התוכניות) גם אם הסכנה לעובודתו הייתה מוחשית-זהו אינטרס כלכלי ולא ניתן לקבל אותו

האינטרס-המוגן: אין أيام על בחרים, בגוף, ברכוש או חרומות- רק פגיעה בעובודתו, זהו אינטרס כלכלי ושולוי ולא ניתן לקבל אותו (פסד איבסדרס)

אנוס היה לעשותו-לא נראה שיואה היה אנוס. ליואב היו אפשרויות אחרות לפועל, הוא היה יכול לדודו על צחיראובן (כפי שעשה לבסוף-ណון בהמשך על פטור עקב חרטה) הוא היה יכול גם לتابע את צחי וראובן על איוםיהם, ולא נשקרה לו סכנה ממשית שלא הותירה לו ברירה אלא לפעול.

אין התנחות פסולה-יאוב אכן לא עשה דבר פסול בתנחותו שהוביל את צחיראובן לאיים עליון

בנוסף ס' 343-מןיך-חוובה לעמוד באיום כאשר היא קיימת מכיון דין או תפkid-ניתן להגיד שתפקידו של יואב כשוטר מטיל עליוChooba לעמוד באיום מעין אלא ולא לפחד מפושעים וקל וחומר שלא לשתף איתם פעולה

לפי ניתוח זה לא נראה שיעמוד ליואב סיג הכוורת, עם זאת הוא יכול לקבל!

יואב מנע את עשיית העבריה ע"י כך שדיוח מביעוד מועך למפקד שלו-בכך הוא זכה בקבלת הפטור ואין צורך להוכיח חרטה.

גם אם נסוג את יואב כמבצע בצוותא (כאמור לא סביר) ניתן לחתה לו פטור עקב חרטה לפי סעיף 28

יואב מנע את השלמת העבריה:

-מחוץ נפשו בלבד- יואב פעל רק בגלל שמצוינו הצדיק לו ולא בגלל סיבה אחרת

-ומתווך חרטה- גם לפי מסד נחושתן ופלוני הדורים חרטה מכל סוג, וגם לפי הלכת מצאצואה הדורשת חרטה מוסרית ניתן להגיד שהייתה כזו-נאמר שיוואב הפסיק בגלל נקודות מצפון שבאו לו כשhaven' מהם רציניות, ולא בגלל שיקולים אחרים.

-חדל מהשלמת המעשה או עשה תרומה של ממש למניעת התוצאות-יואב תרם תרומה ממשית בכך שדיוח למפקד ומונע את השלמת העבריה

שאלה מס' 2 (30 נק')**שאלה שנייה (30 נק', עד 350 מילימ)**

אמיר ועדיות הם זוג נשוי המנהלים אורח חיים טבוני. השניים מקפידים שלא לאכול אף מוצר שמקורו בבעלי חיים, אך לעיתים נדירות מוכנים לחטוא באכילת ביצי חופש ארגניות. ואולם, עדיות לא ידועה כי בין זוגה, אמיר, חבר בעמותת "אהובי הבשר" שמתරתת המוצהרת היא התנכחות לציבור הטבעונים בישראל. בסופי שבוע, יצא Amir מביתו בתואנה כי הוא נושא למשחק כדורסל עם חבריו, אך בפועל, מצטרף Amir להפגנה יחד עם חברי העמותה "אהובי הבשר". ההפגנות נערכות מול מסעדות טבעוניות בתל-אביב, ובמהלן קוראים חברי העמותה לביצוע מעשי נקמה נגד שפים טבעוניים התורמים לפגיעה בתעשייה הבשר. בהפגנה שנערכה בסוף השבוע האחרון, התרחשה קטטה בין חברי העמותה לבין קבוצת סודדים טבעוניים שהתרחcho באחת המסעדות, ו Amir היה אחד המעורבים בקטטה. Amir, שחשש שעדיות תעזוב אותו אם תגלתה כי לאורך כל השנים הסתר ממנה את חברותו בעמותה, נקט פעולות שונות בניסיון למנוע מהשוטרים שחקרים את האירוע, מגלות את הסיבה ב涅ה הוא נכח בהפגנה. משהדרת התגלה, Amir הועמד לדין בגין שיבוש מהלכי משפט.

סעיף 244 לחוק העונשין שכותתו "шибוש מהלכי משפט" קובע כך:

"העשה דבר בכונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בין בסיכון הזמןו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דין מסר שלוש שנים; לעניין זה, "הליך שיפוטי" לרבות חקירה פלילית".

שאלה מס' 2.1 (5 נק')

נתחו את העבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין. (5 נק', עד 70 מילימ)
תשובות

העשה-התנהגות

דבר-נסיבות

בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין- יס"נ חפצי של מטרה כאשר הליך שיפוטי ועיוות דין הם נסיבות

בין בסיכון הזמןו של עד-התנהגות (זמןתו של עד נסיבה)

בין העלמת ראיות-התנהגות (ראיות נסיבה)

ובין בדרך אחרת-התנהגות

עבירה מטרה התנהגותית

5
(2.1)

במהלך דינו הוכחות התקשתה התביעה להוכיח כי אמיר פעל כוון שרצה להכשיל את החוקירה דווקא. התביעה הצלילה לשכנע כי הוא עשה זאת כיוון שרצה למנוע את עדיבתה של אשתו. יחד עם זאת, מחומר החוקירה עולה כי היה ברור לאmir שא-אמירת אמת במהלך חקירת הקטטה תפגע באופן התנהלות החוקירה, אף שלא רצה להכשילה. חוו דעתכם האם בית המשפט ירשיע את אמיר בשיבוש מהלכי משפט בנסיבות המקרה הנוכחי? דומו ונמקו. (15 נק', עד 200 מילים).

תשובה

לדעתי כן, גם אם מטרתו של אמיר לא הייתה הכשלת התהילה השיפוטי אלא רק למנוע מאשתו לעזוב אותו-עדין ניתן להגיד שהוא צפה אותה כקרובה לוודאי לפיזב

לענין כונה-ראייה מראש התאחדות התוצאה אפשרות קרובה לוודאי כמו שהיא גורמת

אם אמיר צפה כאפשרות קרובה לוודאי את התוצאה-כלל הצפויות חל. עם זאת יש לשים לב שמדובר בעבירות מטרת התנהגותית, יש ויכוח האם מחייבים את הלכת הצפויות על עבירות התנהגותיות והאם לא מדובר בהרחבה

לפי גישת מצא ובר באלה הגישה היא מכיליה, תמיד מחייבים על יס"ג של כונה גם עם תוצאה וגם לא. ברק בדעת רב בוחר בגישה הגמישה וקובע שככל עבירה תבחן בנפרד על פי החלטה והעורף הפודה שמנגד-האם ראוי להחיל.

בפסד אלג'ד (עם השוטר ששיקר כדי שעבודתו לא תיפגע) היה מקרה מאד דומה, ביניים מישמת את הגישה הגמישה וקובעת שבמקרה זה ראוי להחיל את הלכת הצפויות, מכיוון שאין שום ערך פודה שראוי להגן עליו, השוטר רק דאג לעבודתו.

אמיר יכול להגיד שיש פה ערך של חי משפחה ושלום בית, שלא ניתן לצפות ממנו להקריב את הזוגות שלו למען שמירה על החוק. לעניות דעת מדבר בטענה חלה ולבן אני צופה שייחלו את הלכת הצפויות בדומה לענין אלג'ד

15
(2.2)

שאלה מס' 2.3 (10 נק')

הסבירו את הרצינאל העומד בבסיס כלל הצפיפות המuongן בסעיף 20(ב) לחוק העונשין. מדוע קבע המחוקק כי צפיה בהסתברות קרובה לודאי שcola מבחןת האשם לקיומה של כוונה? (10 נק', עד 80 מילימ')

תשובות

קיימות שתי גישות

לפי קרמניצר אדם שמכoon לתוצאה מסוימת ואדם שצופה אותה בהסתברות קרובה לודאי- הם בעלי מטען נפשי זהה- שניהם אשימים כיוון שניהם בוחרים בקרות התוצאה

לפי פלר- צפיפות וכוונה han לא זהות אך שקולות מבחןת ערכית בעיני המחוקק: החומרה הגדולה של הצפיפות היא בגל המודעות להסתברות הגבוהה שהעבירה מתרחשת והטומרה הגדולה של הכוונה היא היסוד הנפשי האנטי חברתי, במובן זהה המחוקק רואה בהם אשימים במידה שווה.

10

(2.3)

בחינה מעולה, כל הכבוד!